

ВЕЛИМИР ПЕТРОВ
ХРИСИМА ОСКЪДИЦА

chitanka.info

— Небето се стиснало, едно такози, само една оскъдица у него!
— подхвана разговор Нашу Цецу, в първо лице единствено число, докато се изхлузваше от фургона.

— Нито светлик, нито ръмтоли като хората, нито нищо!

— И нищото му едно такози, само една оскъдица у него...

— Нищо, нищо, ама бая нещо отмъкнаха... от нищото...

— И още мъкнат!

— К'во мъкнат? То няма к'во...

— Няма, няма, ама на. Ако няма друго, бройката ще отмъкнат.

— Ще видя тогази един нощен пазач...

— Че и дневен!

— Денонощен... и снощи цяла вечер.

— Мераклии мно-о-го!

Нашу Цецу и кьорцавата ограда взаимно се подпряха в не много стабилно отношение, досами пътя.

— То и стабилността е в оскъдица.

— Добре, че я подпирам тази стабилност.

— Затова плащат, я.

— Подпират финансово.

— А не съм подпрял, а не са подпряли!

— Бау! — каза Цецув Мечу, нещатната бройка помощник-пазач на Обекта, като обърна внимание към особата си.

— Бау, я! — съгласи се Нашу Цецу и нежно отвинти един кърлеж от бузата му. — Когато ти... вадят кърлеж от едната буза, подложи си и другата, ясно ли е Цецув? — посвети го във вероучението той.

— Дай да видим и раните! Затварят ли се?

— Цецув, Цецув Мечу, дъртъо льо, как те бях отписал аз тебе...

— Дъртъо бил, нам к'во, само с децата играел...

— За нищо не ставал, не ръмжал, не лаел, не чувал, не виждал...

— Само лапал, в тази оскъдица, пенция нямал.

— Бил социално слаб...

— Ами! Социално силен си ми ти!

— Юнак си ми ти, Цецув, дърт юнак!

— Пак се разтреперих, е на! Седмица мина, още не си намирам де мий душевния комфорт.

— Душевен комфорт! След седем вълка на шест кучета и един Нашу Цецу с овцете на пол'вин селу, според реда си за месеца.

— Според реда си за месеца и с пищова на унуката. Уж с капси, пък гърми като топ.

— Гърми, гърми, да плаши саде дъртите овце.

— От гърмела на вълците им се от'таря апетита.

— Най-свирепото куче, на Мокрото, още виси на парцали по драките.

— Не може да го прежали, човекът. И с право.

— Ти уми очите на кучешката гилдия, дъртъо мой, Цецув Мечу!

— Туй немски овчарки, туй каракачанки, туй нам к'ви си...

— Поведе ги като някой войвода, като някой пълководец...

— Като някой... е-е-ей, като нам 'къв... вожд!

- Подвиха си опашките, недните му, изпонахапани...
- Оставиха двама... на дар-перан разчепкани.
- Цяла нощ вияха от яд и злоба...
- Ще ми се мерят те с Цецув Мечу!
- С войводата ми! Ами!
- Ами, я! О-о-о!

Цецув Мечу не беше свикнал на подобни хвалби, какво пък, времето е такова, трябва да си гледа работата. Затова го хранят — кочан царевица на ден. Другото — самоиздръжка. Засрами се, мушна смутено с муцуна стопанина си в прегъвката на коляното и прекоси пътя. Там клекна и вече от дистанция, впери в него верни очи.

Нагоре по пътя, нейде из оскъдицата на светлика, нещо зажълтя и след малко отцеди една „Нива“ на ниска предавка и високи обороти. Хванал волана някак чиновнически, един хрисим чичка подмина Нашу Цецу, на около двадесетина метра несръчно спря и даде заден ход.

— Ще пита нещо, не е тъдявашен.

— Да пита, нали сме хора...

Хрисимият се изравни с Нашу Цецу, засуети се нещо, от непохватност ли, що ли, смъкна другото стъкло и... от упор застреля кучето. Прибра грижливо огромния служебен пистолет и още по-хрисимо си замина.

Нашу Цецу?... Нашу Цецу безпаметно пренесе Цецув Мечу на ръце до фургона, дълго и неразбиращо гледаше невиждащо в оскъдицата.

— Защо, бе хора? Как може бе, в тази оскъдица, при тия вълци...

— Вие хора ли сте, бе хора...

Декември 1996 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.